

Є.В. Зозуля

Донецький юридичний інститут Луганського державного університету
внутрішніх справ ім. Е.О. Дідоренка, Україна

СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТОК МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА МВС УКРАЇНИ У СФЕРІ ПРОТИДІЇ ТЕРОРИЗМУ ТА ЕКСТРЕМІЗМУ

У статті здійснено аналіз розвитку та сучасного стану міжнародної співпраці МВС України у сфері протидії тероризму та екстремізму. Охарактеризовано основні етапи процесу інституалізації боротьби з тероризмом у незалежній Україні, надано характеристику напрямів та шляхів співпраці органів внутрішніх справ нашої країни з правоохоронними структурами країн-учасниць СНД, а також із міжнародними організаціями, які здійснюють заходи із протидії міжнародному тероризму та екстремізму.

Загальновідомо, що тероризм, у тому числі в його трансграничних формах, – одна з найнебезпечніших форм злочинності. На сучасному етапі це явище перетворилося на фактор, що серйозно дестабілізує нормальний розвиток міжнародних відносин. Особливу небезпеку можуть становити терористичні зазіхання з використанням ядерних та інших засобів масового ураження.

Активна зовнішньополітична діяльність протягом всього періоду розвитку України як незалежної держави, участь у численних міжнародних заходах, серед іншого й антите-рористичної спрямованості, наявність зовнішніх та внутрішніх чинників – усе це підвищує вірогідність терористичних атак, спрямованих проти нашої держави. Безумовно, Україна визнає боротьбу з тероризмом одним із визначальних напрямів своєї державної політики, а отже, бере активну участь у розробленні стратегії та механізмів забезпечення ефективної протидії терористичним проявам.

Значний внесок у вивчення проблеми тероризму зробили вітчизняні науковці В.Ф. Антипенко, В.О. Глушков, Ю.С. Горбунов, О.М. Гончаренко, Е.О. Дідоренко, В.П. Ємельянов, В. Зеленецький, Р.М. Короткий, В.А. Ліпкан, І.В. Можейко, В.Л. Ординський, С. Телешун та інші.

Враховуючи небезпечність окремих проявів тероризму та екстремізму для України на сучасному етапі її розвитку, а також рівень науково-теоретичної розробленості всіх аспектів цієї проблеми та потреб практики, **метою статті** вважаємо аналіз становлення та розвитку міжнародного співробітництва МВС України у сфері протидії тероризму та екстремізму на сучасному етапі державотворення.

Актуальність дослідження зумовлена тим, що на тлі численних сучасних викликів безпеці України як молодій незалежній держави боротьба з міжнародним тероризмом та екстремізмом набуває пріоритетного значення і ефективність її вимагає вжиття відповідних більш активних заходів на міжнародному, регіональному та національному рівнях.

Розпочинаючи безпосереднє висвітлення проблеми, зазначимо, що процес становлення міжнародного співробітництва у протидії тероризму, формування його основних принципів і норм має певні історичні етапи. Перші багатобічні зусилля держав у цьому напрямку сягають кінця 20-х – другої половини 30-х років минулого сторіччя. Під час проведення міжнародних конференцій із уніфікації кримінального законодавства міжнародній спільноті вдалося сформулювати й прийняти (у формі рекомендацій державам-учасникам) визначення тероризму, яким розуміли застосування будь-яких засобів, здатних тероризувати населення, з метою знищення всякої соціальної організації.

На міжнародних конференціях відбувалася також робота над створенням механізмів, які дозволяли би здійснювати кримінальне переслідування терористів за межами національних кордонів. Наслідком цієї діяльності є те, що сьогодні у світовому співтоваристві сформувалося визнання об'єктивної необхідності підкріплення заходів, прийнятих на національному рівні, розробленням відповідних міжнародно-правових норм.

Новим етапом міжнародного співробітництва держав у цій сфері стало завершення у 1937 році розроблення під егідою Ліги Націй Конвенції про попередження тероризму й покарання за нього, а також Конвенції про створення міжнародного кримінального суду. Попри те, що обидві конвенції так і не набули чинності, багато їхніх положень лягли в основу становлення таких дієвих принципів і норм міжнародного співробітництва у боротьбі з тероризмом, як неминучість покарання злочинців, універсальна юрисдикція, зобов'язання видавати ймовірних злочинців або переслідувати їх у кримінально-процесуальному порядку, положення про взаємний обмін відповідною інформацією тощо.

Сучасні параметри міжнародного співробітництва держав у боротьбі з тероризмом переважним чином сформувалися в післявоєнний період. У 1977 р. було прийнято Європейську Конвенцію про боротьбу з тероризмом [1]. Також можна назвати значну кількість резолюцій, прийнятих Генеральною Асамблеєю ООН. Серед них Декларація Генеральної Асамблеї ООН 1994 р. про заходи для ліквідації міжнародного тероризму і Декларація Генеральної Асамблеї ООН 1996 р., що доповнює Декларацію 1994 р.

Із-поміж останніх документів можна назвати Міжнародну Конвенцію про боротьбу з бомбовим тероризмом, прийняту резолюцією 52/164 Генеральної Асамблеї ООН від 16 грудня 1997 року [2]. Із набуттям чинності цією Конвенцією пакет міжнародно-правових актів, спрямованих на боротьбу з тероризмом, налічує 14 універсальних і регіональних договорів.

У незалежній Україні процес інституалізації боротьби з тероризмом розпочався з середини 90-х років минулого століття. Так, 15 березня 1996 року відбулася нарада за участі керівників силових структур країни, присвячена питанням боротьби з тероризмом. Тоді ж керівництво держави дійшло висновку щодо необхідності створення в Україні єдиного антитерористичного центру, метою якого є координація діяльності як спеціальних підрозділів Служби безпеки України, так і підрозділів інших силових міністерств. Наприкінці липня 1996 року ці зусилля набули більш чітких обрисів. Так, на засіданні Ради національної безпеки України було ухвалено рішення відносно розроблення документів про створення антитерористичного центру в Україні. На виконання цього рішення, для організації та проведення антитерористичних операцій і координації діяльності суб'єктів, які ведуть боротьбу з тероризмом чи є залучуваними до антитерористичних операцій, згідно з Указом Президента України 11 грудня 1998 року створено Антитерористичний центр при СБ України [3]. У державному бюджеті України на 1999 рік за функціональною класифікацією вже було передбачено відповідне фінансування цього підрозділу, що становило 11 млн грн.

Економічна, соціальна та політична криза, яка на той час охопила Україну, неминуче позначилася на погіршенні криміногенної обстановки та розширенні терористичної діяльності. Підтвердженням того, що проблема тероризму вже на той час набула для українського суспільства достатньої актуальності, став інцидент, який трапився у липні 1996 року, коли вибуховий прилад спрацював на шляху кортежу тодішнього прем'єр-міністра Павла Лазаренка, що офіційно визначений як невдалий замах на нього. У 1999 р. під час президентської кампанії в кандидата Наталію Вітренко було кинуте дві гранати РГД-5. На щастя, ніхто не загинув, але постраждали 45 осіб. Убивство народного депутата В. Гетьмана, низка терористичних актів проти відомих політиків, бізнесменів, журналістів змусили з повною серйозністю говорити про проблему тероризму та екстремізму в Україні.

За даними СБУ, впродовж 1996 – 1997 рр. в Україні було скоєно понад 560 злочинів терористичного характеру, внаслідок чого 90 осіб (із них 15 представників владних структур) загинуло. Оперативна обстановка характеризується зростанням активності міжнародних терористичних організацій, насамперед із країн Близького Сходу («Хезболах», «Абу Ніджаль», «Хамас», «Брати-мусульмани»), які прагнуть використовувати територію України для транзиту своїх бойовиків до країн Західної Європи, а також для підготовки акцій проти послів та представників іноземних держав в Україні, насамперед із США та Ізраїлю [4].

Усвідомлюючи непересічну суспільну небезпечність тероризму для становлення та розвитку незалежної держави, Верховна Рада України 20 березня 2003 року ухвалила Закон України «Про боротьбу з тероризмом». Цей Закон визначив правові та організаційні засади боротьби з цим небезпечним явищем, повноваження і обов'язки органів виконавчої влади, об'єднань громадян і організацій, посадових осіб та окремих громадян у цій сфері, порядок координації їх діяльності, гарантії правового і соціального захисту громадян у зв'язку з участю в боротьбі з тероризмом [5].

Характеризуючи сучасний стан законодавчого забезпечення протидії тероризму і екстремізму в Україні, необхідно зазначити, що воно, передусім, спрямоване на імплементацію в національне законодавство положень міжнародних Конвенцій та резолюцій Ради Безпеки ООН, створення нормативної бази щодо протидії фінансуванню терористичної діяльності. Відзначимо, що міцною базою для подальшого зміцнення антитерористичного потенціалу нашої держави є те, що на цей час Україна стала стороною всіх універсальних антитерористичних міжнародних договорів, серед іншого й у сфері запобігання фінансуванню тероризму. До того ж Антитерористичний центр при СБУ активно співпрацює з міжнародними організаціями, зокрема Контртерористичним комітетом (КТК) і Управлінням із наркотиків та злочинності (УНЗ) ООН, контртерористичною мережею ОБСЄ, Комітетом експертів Ради Європи з питань боротьби з тероризмом (CODEXTER).

Відзначимо, що в умовах трансформації та формування демократичного суспільства загроза тих чи інших проявів тероризму та екстремізму стала повсякденною реальністю сучасного життя. Одним із основних витоків поширення тероризму на території України є міжетнічні конфлікти, які спричиняють не тільки підвищення соціальної напруженості в суспільстві, а й провокують розкол України (проблемними регіонами в цьому плані є Закарпаття та Крим). На сьогодні в Україні, за різними даними, мешкають представники більше ніж 150 різних націй, народностей та етносів. На жаль, в Україні останніми роками на загальнодержавному рівні не тільки не здійснюються реальні кроки для налагодження міжетнічного спілкування та взаємодії, а навпаки – приймаються та впроваджуються рішення, які провокують розв'язання міжетнічних конфліктів (насамперед, ідеться про мовні питання). Протистояння між етносами посилюється і через поширення окремими політичними силами міфу про територіальну неоднорідність України та можливе (а в заявах окремих політичних сил і необхідне) розокремлення України (щонайменше на дві частини – Захід та Схід). Другою причиною є релігійні конфлікти, в основі яких значна різниця між віросповіданням представників різних регіонів України.

Також необхідно зазначити, що в кризових суспільствах особливого розповсюдження набувають нетрадиційні релігії та секти. Саме до такого типу суспільства зараз належить Україна. На цей час кількість прибічників тих чи інших нетрадиційних релігій і сект становить приблизно 10% від загальної кількості вірян в Україні. Враховуючи достатню активність прихильників нетрадиційних релігій та сект, а також їх агресивність, можна говорити про реальну загрозу для мирного розвитку українського суспільства.

Третьою причиною є міжкланові конфлікти, які набули значного загострення саме зараз, у період перманентної політичної кризи в Україні. Зважаючи на те, що політичний шантаж уже став комунікативною нормою українського політикуму, поширення між-

кланових конфліктів може доволі скоро призвести до терористичних актів. На додаток, починаючи з середини 90-х рр. минулого століття, значного поширення набув кримінальний тероризм злочинних формувань, тобто скоєння терористичних актів організованими та іншими злочинними групами для залякування чи знищення конкурентів, для впливу на державну владу з тим, щоб домогтися найкращих умов для своєї злочинної діяльності (вбивства відомих в Україні бізнесменів А. Табачника в Одесі, В. Щербаня, президента компанії «Данко» Момота в Донецьку, російського бізнесмена М. Курочкіна в Києві тощо).

Ще однією з причин вважаємо конфлікти, що виникають в українському суспільстві, виходячи з можливості вступу України до НАТО. Річ у тім, що більшість терористичних актів, які відбуваються у світі, – це прояви негативного ставлення до міжнародної політики США. Тому намагання певних політичних сил активізувати підготовку до вступу України до НАТО, де провідну роль відіграють США, може призвести до виникнення терористичних актів проти політики США на території України, як це вже трапилося в Лондоні після початку війни проти Іраку [6].

Ми вже зазначали, що згідно з національним законодавством провідним органом у загальнодержавній системі антитерористичної діяльності є Служба безпеки України. Органи внутрішніх справ, реалізуючи свої повноваження, надають Антитерористичному центру при СБУ необхідні сили і засоби, забезпечуючи їх ефективне використання в ході практичних операцій.

Особливого значення в цьому контексті набуває міжнародна співпраця правоохоронних органів України з відповідними правоохоронними органами країн-учасниць СНД та європейськими правоохоронними інституціями в цьому напрямку антитерористичної діяльності.

Необхідно зазначити, що на пострадянських теренах сформувалася певна система взаємодії правоохоронних органів країн-учасниць СНД у сфері боротьби з міжнародним тероризмом та екстремізмом. Компетенцію органів внутрішніх справ держав-учасниць СНД у сфері протидії тероризму і екстремізму визначено у відповідних національних нормативно-правових актах, якими безпосередньо регламентовано міру участі правоохоронних органів у протидії цим погрозам. Взаємодія органів внутрішніх справ держав-учасниць СНД у сфері протидії тероризму та екстремізму в сучасних умовах набула характеру міжвідомчої допомоги, що надається на основі як міжнародно-правових угод, так і внутрішньодержавних нормативно-правових актів, у яких визначені завдання, напрями, форми і методи такої співпраці.

Зазначимо, що Україна є активним учасником процесів створення правового простору для співпраці правоохоронних органів держав-учасниць СНД у сфері протидії погрозам тероризму і екстремізму. Цей процес пройшов певні етапи. З-поміж основних документів Співдружності, якими регульовано питання міждержавних відносин у сфері протидії тероризму і екстремістській діяльності, можна відзначити такі нормативні акти: Статут СНД, затверджений Рішенням Ради глав держав СНД від 22 січня 1993 р.; Угода про співпрацю держав-учасниць СНД у боротьбі із злочинністю від 25 листопада 1998 р.; Договір про співпрацю держав-учасниць СНД в боротьбі з тероризмом від 4 червня 1999 р.; Рішення Ради глав держав СНД про Антитерористичний центр держав-учасниць СНД від 1 грудня 2000 р.; Протокол про затвердження Положення про порядок організації і проведення спільних антитерористичних заходів від 7 жовтня 2002 р.; Концепція співпраці держав-учасниць СНД у боротьбі з тероризмом та іншими насильницькими проявами екстремізму від 26 серпня 2005 р.

Важливу роль у сфері протидії тероризму і екстремізму відіграли прийняті та реалізовані, поміж іншим і Україною, Програми держав-учасниць СНД з боротьби з міжнародним тероризмом та іншими проявами екстремізму. Наразі виконується Програма співпраці держав-учасниць СНД у боротьбі з тероризмом та іншими насильницькими проявами екстремізму на 2008 – 2010 рр.

Важливою подією на шляху боротьби з тероризмом на теренах СНД стало засідання Ради міністрів внутрішніх справ країн СНД, створеної 19 січня 1999 року рішенням Ради глав держав Співдружності. Зустріч «силових» міністрів СНД відбулася 5 – 8 вересня 2000 року в Киргизстані в Чолпон-Аті, де міністри домовилися про зміцнення співпраці у боротьбі з тероризмом. Ця зустріч проходила під знаком пошуку найефективніших спільних рішень у боротьбі з тероризмом. Отже, Україна як складова СНД ще раз логічно закріпилася у відповідній лакуні. Одним із конкретних кроків, здійснених у результаті зустрічі, стала Угода про співпрацю міністерств внутрішніх справ країн СНД. У документі йшлося про обмін інформацією про підготовлювані теракти, вжиття узгоджених заходів щодо припинення діяльності терористичних груп, спільні навчання підрозділів.

Водночас необхідно зазначити, що відповідні рішення щодо приєднання України до цієї спільної антитерористичної діяльності були підписані Україною «із застереженнями», які стосувалися, зокрема, рішення за Програмою держав-учасниць СНД щодо боротьби з міжнародним тероризмом та іншими виявами екстремізму на період до 2003 року, а також рішення про створення Антитерористичного центру держав-учасниць СНД.

Необхідність активізації відповідних структур країн-членів СНД, серед іншого і України, у напрямі боротьби з тероризмом нині можна розглядати в контексті конфліктів, які відбуваються на цей час в країнах СНД. Наочним прикладом того, яку загрозу становить тероризм, є терористична атака, здійснена на станціях метро в Москві 29 березня 2010 року, в результаті якої загинув і громадянин України. Терористичні акти в московському метро є грізною пересторогою і вимагають від правоохоронних органів наступу на тероризм єдиним силовим антитерористичним фронтом.

Необхідно зазначити, що ще в січні 1996 року під час саміту Ради глав країн і урядів СНД було підписано угоду про розроблення концепції запобігання збройним конфліктам та розповсюдженню тероризму на території країн СНД. «Усі учасники Співдружності готові об'єднатися й діяти спільно проти терористів», – вказував тодішній Президент Росії Борис Єльцин. Однак широкому загалу про спільні дії та їх наслідки мало що відомо [7].

В сучасних умовах питаннями координації взаємодії компетентних органів держав-учасниць СНД у боротьбі з тероризмом та іншими проявами екстремізму безпосередньо займається Антитерористичний центр (АТЦ) СНД [8]. Загальне керівництво роботою АТЦ здійснює Рада керівників органів безпеки (РКОБ). У своїй роботі АТЦ взаємодіє з іншими координаційними органами, створеними в рамках СНД: Радою міністрів внутрішніх справ (РМВС), Бюро із координації боротьби з організованою злочинністю та іншими небезпечними видами злочинів на території держав-учасниць СНД (БКБОЗ), Радою міністрів оборони (РМО), Радою командувачів пограничними військами (РКПВ), Координаційною радою генеральних прокурорів та їх робочими органами. Одним із позитивних здобутків діяльності АТЦ стало створення спеціального банку даних, в якому формуються інформаційні масиви відносно осіб, оголошених у міжнародний розшук, підозрюваних у причетності до здійснення актів тероризму, в фінансуванні терористичних і екстремістських організацій.

Першочергове значення для визначення головних напрямів міждержавної співпраці органів внутрішніх справ України з відповідними структурами країн-учасниць СНД у сфері протидії тероризму і екстремізму має діяльність у рамках Ради міністрів внутрішніх справ. Заходи рекомендаційного характеру, ухвалювані на її засіданнях, сприяють тому, що органи внутрішніх справ України, як і інших держав-учасниць СНД, ефективно використовують наявний потенціал взаємодії під час розв'язання завдань боротьби з проявами тероризму й екстремізму.

Варто відзначити, що особливу роль у цьому процесі відіграє Бюро із координації боротьби з організованою злочинністю та іншими небезпечними видами злочинів на території держав-учасниць СНД, що виконує на додаток до основних координаційно-практич-

них завдань функції робочого органу РМВД. У 1999 році, адаптуючи свою діяльність до оперативної обстановки, яка склалася на той час, Бюро створило тимчасову робочу групу координації взаємодії міністерств внутрішніх справ країн Співдружності в боротьбі з тероризмом та іншими проявами екстремізму. Група опікувалася питаннями інформаційного забезпечення органів внутрішніх справ з метою запобігання і розкриття актів тероризму й екстремістської діяльності та розшуку осіб, причетних до такого роду діянь.

З метою координації діяльності й організації взаємодії були створені структурні підрозділи БКБОП – Управління координації боротьби з організованою злочинністю, тероризмом, незаконним обігом наркотичних засобів, відділ сприяння в міждержавному розшуку, екстрадиції, проведенні спеціальних операцій і координації боротьби з тероризмом; оперативна група із координації боротьби з тероризмом та іншими проявами екстремізму.

Аналіз практичної діяльності спецпідрозділів правоохоронних органів України в рамках вищезазначених організаційних структур свідчить, що основними формами взаємодії Міністерства внутрішніх справ України з правоохоронними органами держав-учасниць СНД у сфері протидії тероризму й екстремізму стали такі форми, як обмін інформацією; надання взаємної правової, оперативної, методичної, технічної та іншої допомоги; проведення спільних або погоджених оперативних та інших заходів; підготовка кадрів; розроблення правових актів у сфері боротьби з тероризмом і екстремізмом; спільна або погоджена робота із запобігання і усунення причин і умов, сприятливих для здійснення актів тероризму і екстремізму.

Ці форми взаємодії набули практичного застосування в різного виду практичних заходах, у реалізації яких беруть участь органи внутрішніх справ України. Наприклад, у сфері протидії тероризму і екстремізму позитивно зарекомендували себе спільні міжвідомчі оперативно-профілактичні, оперативно-розшукові заходи й спеціальні операції з метою запобігання, виявлення і припинення масштабних терористичних акцій, нейтралізації терористів, які проводяться відповідно до Положення про порядок організації та проведення спільних антитерористичних заходів на територіях держав-учасниць Співдружності Незалежних Держав [9].

За даними МВС Російської Федерації, протягом 2006 – 2008 рр. при проведенні спільних оперативно-профілактичних заходів розкрито 46,3 тис. злочинів, затримано 18,6 тис. осіб, що перебували в розшуці, припинено діяльність 102 організованих злочинних формувань і груп, вилучено 12 тис. одиниць вогнепальної зброї, 15,7 т наркотичних речовин [10].

Підсумовуючи, слід відзначити, що наразі ми можемо сказати, що в Україні об'єктивно не існує прямої терористичної загрози. Відсутні серйозні терористичні організації чи їх осередки. Але є те, що називається сукупністю теророгенних факторів. Однак, попри посилену увагу з боку держави та правоохоронних органів до вищезазначених питань, поки що не вироблено ефективну політику щодо захисту особистості, суспільства та держави від актів тероризму. Національна система безпеки ще не повністю готова ефективно протидіяти тероризму, а профілактичні заходи не завжди приносять бажаний результат. Подальший розвиток державотворчих процесів вимагає необхідності втілення нових підходів у формуванні системної протидії тероризму та екстремізму, насамперед через консолідовану позицію громадських сил. Однак результат може бути досягнутий тільки тоді, коли об'єднуюватимуться зусилля держави і суспільства на принципах демократії, захисту прав людини, безпеки нашого життя. І однією з умов підвищення ефективності цієї діяльності є подальше вдосконалення та розвиток механізмів взаємодії органів внутрішніх справ України з правоохоронними структурами держав-учасниць СНД у сфері протидії тероризму й екстремізму.

ЛІТЕРАТУРА

1. Європейська конвенція про боротьбу з тероризмом / Рада Європи; Конвенція; Міжнародний документ від 27.01.1977 р., № ETSN90 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.coe.kiev.ua. – Заголовок з екрана.
2. Міжнародна конвенція про боротьбу з бомбовим тероризмом / ООН; Конвенція; Міжнародний документ від 15.12.1997 р., Резолюція 52/164 Генеральної Асамблеї ООН [Електронний ресурс]. – Режим доступу : zakon.rada.gov.ua. – Заголовок з екрана.
3. Про Антитерористичний центр: Указ Президента України від 11 грудня 1998 року, № 1343/98 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : search.ligazakon.ua. – Заголовок з екрана.
4. Тероризм в Україні. Бібліотека Гринчука [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.grinchuk.lviv.ua. – Заголовок з екрана.
5. Про боротьбу з тероризмом: Закон України від 20.03.2003 р., № 638-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2003. – № 25. – Ст. 180.
6. Гугнін Е.А. Тероризм як виклик сучасній українській демократії [Електронний ресурс] / Гугнін Е.А. – Режим доступу : www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Startp/2009. – Заголовок з екрана.
7. Дещо про питання про тероризм [Електронний ресурс] // Український незалежний центр політологічних досліджень. – 2000. – № 187. – 18 вересня. – Режим доступу : www.ucirg.kiev.ua. – Заголовок з екрана.
8. Снеговой А.В. О механизме взаимодействия органов внутренних дел государств-участников СНГ в сфере противодействия терроризму и экстремизму / А.В. Снеговой // Труды Академии управления МВД России. – 2009. – № 3. – С. 70.
9. Протокол об утверждении Положения о порядке организации и проведения совместных антитеррористических мероприятий // Бюллетень международных договоров. – 2004. – № 10. – С. 16.
10. Противодействие угрозам террористических актов на экологически и техногенно-опасных объектах : [методическое пособие]. – М. : МФГ «Знание», 2008. – 76 с.

Е.В. Зозуля

Становление и развитие международного сотрудничества МВД Украины в сфере противодействия терроризму и экстремизму

Проанализированы развитие и современное состояние международного сотрудничества МВД Украины в сфере противодействия терроризму и экстремизму. Охарактеризованы основные этапы процесса институализации борьбы с терроризмом в независимой Украине, представлена характеристика направлений и путей сотрудничества органов внутренних дел нашей страны с правоохранительными структурами стран-участниц СНГ, а также с международными организациями, которые осуществляют мероприятия по противодействию международному терроризму и экстремизму.

Е. V. Zozulya

Formation and Development of International Cooperation within Ministry of Interior Affairs in Ukraine in Counteracting to Terrorism and Extremism

In the article it is analyzed the development and current state of international cooperation within Ministry of Interior Affairs in Ukraine in the field of combating terrorism and extremism. It is described basic stages of the institutionalization of combating terrorism process in independent Ukraine, it is given the description of directions and ways of cooperation within internal affairs of our country with law enforcement agencies of country-participants in the CIS as well as with international organizations which implement measures to resistance the international terrorism and extremism.

Стаття надійшла до редакції 22.04.2010.